

ки, коли розкадровка малюється під вже записану музику.

“Як бачимо, для праці в кіно, окрім специфічно музичної, композиторської обдарованості, необхідно є здатність мімікрувати, говорити “не своїм голосом”, - писати музику від імені режисера - автора фільму, а не від себе - людини, що перебуває все ж таки на деякій відстані від кінематографічного процесу”.(5)

Через це кожен серйозний композитор має своїх режисерів (чи навпаки?). Ейзенштейн - Прокоф'єв, Фелліні - Рота - зразки взаємин, які виходять за службові рамки, приклади повного творчого взаєморозуміння і співавторства.

Протягом останніх років Храпачов працював з Р.Балаяном, А.Праченком, М.Малецьким. Мав спільні роботи з іншими режисерами: М.Мащенком, А.Бенкендорфом, В.Криштофовичем, Є.Сивоконем, Д.Черкаським, С.Буковським, Н.Кіракозовою, Є.Цимбалом.

“І все ж таки, мабуть, ідеальним було, коли Чаплін сам писав музику до своїх фільмів”.(6)

Вадим Юрійович живе у старому Києві, у квартирі з роялем та відеоманітофоном. Нещодавно він повернувся з грецького міста Драма, де був у складі журі фестивалю короткометражних анімаційних фільмів.

Він спокійний і доброзичливий. Спокійний впевненістю реалізованої людини і доброзичливий ввічливістю професіонала. Людина, що може дозволити собі почуття власної гідності.

А ще Вадим Храпачов - Президент гільдії композиторів України. Та то вже, мабуть, не так важливо.

1. Дворниченко О. Гармонія фільму. М. 1982.

2. Див. журнал “Искусство кино”, № 6, 1996.

3. Вислів В.Храпачова зі статті Разлогова І., Храпачова В. “Музыка в звукозрительном синтезе. Теория и практика: интервью с композиторами Э.Артемиевым, Г.Канчели, И.Шварцем и А.Шнитке”, “Вопросы философии”, № 2, 1988.

4. Дворниченко О.

5. Хангельдієва І. Музыка, театр, кіно, телебачення. М., 1991.

6. Вислів Храпачова зі вказаної статті.

7. Там само.

КІНО У ФРН

“Король помер. Хай живе король!” Так вигукували у старій добрій Англії, проводжаючи в останню путь померлого короля і вітаючи своїми сподіваннями і надіями появу нового.

“Старе кіно померло. Ми віримо у нове кіно”, - таким вигуком закінчувався маніфест молодих німецьких кінематографістів, проголошений на VIII фестивалі Західноєвропейських короткометражних фільмів. Просякнутий пафосом оновлення і духом свободи, цей маніфест закликав усіх людей, причетних до створення як короткометражних, так і художніх фільмів, до віднайдення нової мови, нової теми, а отже і нового смислу в кіно.

Це був 1962 рік. На цей час молоді німецькі режисери вже встигли отримати достатньо “місцевих” і світових призивів для того, щоб заявити про себе на весь голос. Цей голос пролунав. Спочатку він був сприйнятий багатьма лише як голос, пустий шум, а згодом почав вважатися точкою відліку, початком сучасного німецького кіно.

Їх було двадцять шість. Молодих, працьовитих, натхненних. Але небагатьом із них пощастило набути якщо не слави, то, принаймні, відомості у 70-80-ті роки. Більшість, між тим, швидко була забута. Зрозуміло, що тут не йдеться про таких корифеїв німецького поствоєнного кіно як Фасбіндер, Херцог чи Вім Вендерс, котрі з'явилися трохи згодом, але вже як найпотужніша сила.

Саме цим людям - славетним, уславленим, просто відомим, а також взагалі забутим, минулим і сучасним героям нового німецького кіно присвячена книга Ханса Гюнтера Флаума та Ханса Хельмута Принцлера “Кіно у ФРН”, що вийшла у Бонні 1992 року. Повна її назва “Кіно у Федеративній Республіці Німеччина. Нове німецьке кіно від початку до сьогодні з оглядом фільмів ДРН”. Отже, на сторінках цієї книги, без перебільшення, - вся історія “молодого німецького кіно”. Всього 500 не-

Hans Günther Pflaum · Hans Helmut Prinzler

FILM IN DER
BUNDES-
REPUBLIK
DEUTSCHLAND

ликих за форматом сторінок - майже піввікова історія. Іноді - це зовсім неможливо. Але головна відмінність цієї книги в тому, що це - довідник. Тут є все: поява фільмів у хронологічній послідовності, розгляд головних сюжетів та ідей тих чи інших фільмів, біографії 72 режисерів нового кіно ФРН і 28-ми представників Демократичної Республіки Німеччина, а також відомості про кіномистецтво і кінокультуру в різних західнонімецьких землях, інформація про кіножурнали і кінофестивалі післявоєнних років, премії та призи, які були встановлені чи вручені у Німеччині останніх десятиліть. Як бачите, книга надзвичайно інформативна. Можливо, вона позбавлена певної “ліричності”, яка надає біографіям митців і сюжетам фільмів особливого шарму, натомість довідник складений з ретельною німецькою акуратністю і прискіпливістю. Спеціалісту-критику чи, навіть, просто глядачу, котрий вирішив ближче ознайомитись з німецьким післявоєнним кіномистецтвом, крім, звичайно, перегляду кінострічок, дуже б стало у пригоді звернення до статей цього довідника.

Наталія Краснобока.